

បទពិសោធន៍ចេញពីជំងឺអីស្រាអែល

បទពិសោធន៍ #១

អែលឌើរ ចច អេ ស្ទីធី (ឆ្នាំ ១៨១៧-១៨៧៥) ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវកដំបូងនាក់បានរំលឹកពីលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដែលជំងឺអីស្រាអែលបានជួបក្នុងអំឡុងពេលធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ ៖

ព្យាករី យ៉ូសែប ស្ទីធី មានការនឿយហត់ដូចជាបុរសដទៃទៀតក្នុងអំឡុងពេលនៃការធ្វើដំណើរនោះ ។ បន្ថែមពីលើការថែទាំលើការផ្តល់ជំនួយ និងធ្វើជាអធិបតីលើនោះ ភាគច្រើនលោកបានដើរ ហើយជើងក៏បានហើម ហូរឈាម និងឈឺជើង ដែលជាលទ្ធផលធម្មតា

ពីការដើរពីចម្ងាយ ២៥ ទៅ ៤០ ម៉ាយក្នុងមួយថ្ងៃនៅរដូវក្តៅនៃឆ្នាំនោះ ។ ប៉ុន្តែអំឡុងពេលធ្វើដំណើរនោះទាំងមូល លោកពុំដែលអ្វីទៅ ឬត្រូវត្រូវទាល់តែសោះ ខណៈដែលមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ក្នុងជំងឺនោះ បានត្រូវត្រូវដាក់លោកអំពីការឈឺម្រាមជើង ពងបែកនៅជើង ធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយ កង្វះស្បៀងអាហារ និងបង្កគ្មានគុណភាព [នំប៉័ងធ្វើពីពោត] មិនល្អ បឺ [ខូច] ទឹកយូស្តជាតិខ្លាំង សាច់ជ្រូកបីជាន់ និងឈើសមានដង្កូវ ជាដើម ។ . . . ប៉ុន្តែយើងជាជំងឺនៃស៊ីយ៉ូន ហើយពួកយើងជាច្រើននាក់ មិនសូវអធិដ្ឋាន មិនសូវគិតគូរ ធ្វេសប្រហែស ព្រងើយកន្តើយ ល្ងង់ខ្លៅ ឬអារក្ស ហើយយើងមិនទាន់ដឹងអំពីវានៅឡើយទេ ។ យ៉ូសែប ត្រូវតែស្ងៀមជាមួយពួកយើង ហើយបង្រៀនពួកយើងដូចជាកូនក្មេង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងជំងឺ ដែលមិនដែលត្រូវត្រូវ ហើយដែលតែងត្រៀមខ្លួនជានិច្ច និងមានធន្នះធ្វើដូចដែលថ្នាក់ដឹកនាំរបស់យើងចង់បាន ។ (ចច អេ ស្ទីធី នៅក្នុង *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ២៨៧-២៨៨)

- អ្នកគិតថា ហេតុអ្វីសមាជិកនៃជំងឺនេះឆ្លើយតបខុសគ្នាចំពោះកាលៈទេសៈដូចគ្នា ?
- តើអ្វីអាចជួយយើងរក្សាអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន នៅពេលយើងជួបការលំបាកក្នុងការព្យាយាមដើរតាមព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

បទពិសោធន៍ #២

សូមអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ១០៣:២០ និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះដោយប្រធាន ហើប៊ែរ ស៊ី យ៉ឹមប៊ីល (ឆ្នាំ ១៨០១-១៨៦៨) នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

ទោះជាសត្រូវរបស់យើងបន្តគំរាមកំហែងយើងដោយហិង្សាក្តី យើងគ្មានការភ័យខ្លាចឡើយ ហើយយើងក៏មិនប្រញាប់ប្រញាល់ដំណើររបស់យើងដែរ ដោយសារ

ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងយើង ហើយទៅតាមរបស់ទ្រង់យ៉ាងទៅជាមួយយើង ហើយសេចក្តីជំនឿនៃក្រុមដ៏តូចរបស់យើង គ្មានការង្កោះរង្កើឡើយ ។ យើងដឹងថាទៅតាមគុណរបស់យើង ព្រោះយើងបានឃើញទ្រង់ទាំងឡាយ ។ (ហើប៊ែរ ស៊ី យ៉ឹមប៊ីល នៅក្នុង *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ២៨៨-២៨៩)

- តើអ្នកគិតថាពរជ័យនេះនឹងមានឥទ្ធិពលលើអ្នកយ៉ាងណា ប្រសិនបើអ្នកបានក្លាយជាផ្នែកនៃជំងឺអីស្រាអែលនោះ ?
- តើមានវិធីណាខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់ជួយពួកអ្នកដើរតាមទ្រង់ធ្វើកិច្ចការលំបាកនៅថ្ងៃនេះ ?

បទពិសោធន៍ #៣

នៅពេលដែលជំងឺអីស្រាអែលធ្វើដំណើរតែមួយថ្ងៃពីស្រុក ចាកស្រុក បុរសដែលមានអារុំចំនួន ៥ នាក់បានចូលមកជិតពួកគេ ។ បុរសទាំងនោះបានអួតថា មនុស្សជាងបីរយនាក់ទៀតកំពុងធ្វើដំណើរមកវាយលុកជំងឺនេះ ។ នៅពេលសមាជិកជំងឺអីស្រាអែលត្រូវធ្វើ ព្យាករី យ៉ូសែប ស្ទីធី បានមានប្រសាសន៍ថា « ចូរនៅស្ងៀម ហើយមើលឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ » ។

ម៉ែន្ទាទីក្រោយមក ព្យះក្លៀងមួយបានបោកបក់ពេញជំងឺ ។ ព្យះនេះបានបណ្តាលឲ្យទឹកទន្លេនៅក្បែរនោះឡើងយ៉ាងខ្លាំង ដែលរារាំងពួកមាសត្រូវរបស់ពួកគេមិនឲ្យឆ្លងកាត់ និងមកវាយប្រហារបានឡើយ ។ សមាជិកជាច្រើននៃជំងឺអីស្រាអែលបានរកឃើញជម្រកនៅក្នុងព្រះវិហារតូចមួយនៅក្បែរនោះ ។ មួយសន្ទះក្រោយមក ក្លៀងបានធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង យ៉ូសែប ស្ទីធី បានចូលក្នុងព្រះវិហារ ហើយបានប្រកាសថា « ព្រះគង់នៅក្នុងព្យះនេះ ! »

នៅព្រឹកស្អែកបន្ទាប់ពីខ្យល់ព្យះ សមាជិកនៃជំងឺបានប្រទះឃើញតង់ និងគ្រឿងផ្គត់ផ្គង់របស់ពួកគេ សើម និងរាយប៉ាយ ប៉ុន្តែគ្មានមនុស្សណាម្នាក់ត្រូវបានវាយប្រហារនោះទេ (ដកស្រង់ និងសង្ខេបពី *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days* ភាគ ១ បទដ្ឋាននៃសេចក្តីពិត ឆ្នាំ ១៨១៥-១៨៤៦ [ឆ្នាំ ២០១៨] ទំព័រ ២០៣-២០៤) ។

- ប្រសិនបើអ្នកធ្លាប់ជាផ្នែកនៃជំងឺអីស្រាអែល តើបទពិសោធន៍នេះអាចជះឥទ្ធិពលដល់អារម្មណ៍របស់អ្នកចំពោះព្យាករី យ៉ូសែប ស្ទីធី យ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើបទពិសោធន៍នេះអាចបង្រៀនអ្នកអ្វីខ្លះអំពីព្រះក្នុងអំឡុងពេលដំបូងក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ?